

Бъдещето обаче не позволява времето да замира, бъдещето се случва, въпреки че, докато не се случи, го няма, защото все още е другаде и му е нужно време, за да се придвижи, да се яви и да се сблъска с настоящето на Мо. В този конкретен случай бъдещето се бавеше в стъпките на Ут, едва изтласкващи височината на хълма под себе си, и с нищо не се издаваше, че напират като тревога, която никне от всяко изпрацяване на съчки под краката на Ут. Съчката хрупваше, Ут я отминаваше и зад нея израстваше стрък. Ут не се обръщаше, защото знаеше, умът ѝ виждаше галеч назад и тази ѝ способност беше тревожна, особено сега, когато трябваше да върви напред, за да види Мо веднага. Освен това краката ѝ бяха много слаби и въпреки гегата като че точно те нямаха минало и прохождаха с всяка стъпка като краката на бебе. Сега, мислеше Ут, и *сега* подпираше Ут, и сега, крачеше Ут, мъчейки се да отбягва съчките, които, освен че никнеха като минало, можеха във всяко *сега* да я спънат. Тя знаеше, че Мо я очаква, но не само нея, Мо *ги* очаква и със сигурност се вслушва в шумовете на гората, а те винаги издават стъпките в хрупането на съчки и в излитането на птиците към небето заедно с кръсъците им, когато съчките са много,

едната съчка обаче не е съчка и Мо няма да я чуе,

мислеше Ут, съсредоточена в краката си, за да не се обръща назад в мислите,

единият човек не е човек,

продължаваше да мисли неща, които са очевидно така, и да ги повтаря, защото очевидностите подпират тялото дори повече от гегата и му дават опори, а някои дори го изкачват нагоре,

само Бог сам е Бог,

изкачи още една стръмнина Ут, но твърде се умори и спря да почине, а и това в никакъв случай не беше очевидно, защото, ако по-дълбоко се взре човек, ще излезе, че дори Бог не е сам в себе си, а и защо ни е създал?, попита умът на Ут, но Ут не можа да продължи мисълта, въпреки че знаеше отговора, беше стигнала последната височина преди хълма на Мо и се чувстваше съвсем немощна. Хайде, дай ми още малко сили, обърна се към някого или към себе си, трябва да кажа на Мо *веднага*, да я помоля, и се оттласна от земята с гегата. Престана да мисли очевидните неща, силата им явно се беше изчерпала и вече имаше необходимост от неочевидна сила, вместо това започна да говори в ума си какво точно ще каже на Мо, когато се появи пред нея неочаквано сама, а Мо я попита, Ут, как успя да дойдеш тук сама?, защо си сама?, къде е носилката, с която те изкачват по стръмнините?, и Ут тръгна заедно с речта, която намери

вътре в себе си,

няма носилка, Мо, хората не пожелаха да дойдат с мене, защото се изчерпаха,

как така, Ут, твоето тяло е изчерпано, не тяхното,

ето така, Мо...

Ут хвана ритъма на речта в съпровода на гегата и прунукването на съчките и мисълта ѝ се отпласна от височината, до която беше стигнала, дори направи скок, който тялото ѝ не би могло да последва, а едно малко вързопче, окачено на шията ѝ за по-голяма свобода на ръцете, се залюля силно на едната страна, после на другата и за малко да я повлече, Ут обаче го спря, настани го отново между гърдите си и обясни, за да не изгуби ритъма,

тялото, Мо, е жертва на спасението,

как така, Ут?

ето така, Мо, тялото се принася,

как така Ут?

ако си глупава, няма да разбереш, но което не разбираме, го преживяваме, Мо, и аз те моля ти да принесеш твоего, защото моето е толкова старо, че вече дори не може да бъде принесено, то съвсем случайно е живо,

как, Ут?

Ут спря. Пред очите ѝ гората беше изсветляла, съвсем близо напред вече се виждаха края на пътеката и сноповете слънчеви лъчи. Ут въобще не можеше да продължи, защото едно е да изричаш

мисли в ума и да се ползваш вътрешно от тяхната сила, съвсем друго е да бъдат изричани гласно, а необходимостта на изричането се приближи и тя реши да опита,

– тялото е жертва на тлението – каза Ут, за да чуе как разстоянието от вътре до вън ще промени мисълта ѝ, и това, което чу, не ѝ хареса, оправданието не ѝ вдъхна сили. Обърна се назад и помисли дали не е по-добре да се върне, немощите ѝ обаче отхвърлиха тази възможност и тя пак се обърна напред към сиянието, там гората свършва, помисли, там е поляната на Мо, която ме чака, там е покоят и може въобще да не се връщам назад...

Ут си представи как остава при Мо, как Мо се грижи за нея, как престава да брои хората, как престава да брои дните и от тази мисъл ѝ стана благо и невъзможно,

– може и нищо да не ѝ кажа и всичко да си остане така,

и тръгна отново, успя дори да забърза ритъма на гегата, така гегата подкара Ут, както би подкарала стаго овце, ако съществуваха. Пътеката, с всяка стъпка и с всяко докосване на гегата до земята, още и още просветляваше,

...докато светлината плисна в очите на Ут и тя повдигна ръка на челото си, за да не я заслепи.

упрек, а за да се оправдае, и продължи да върви без сили и след залеза, който дълго не прибираше цялата си светлина поради липса на хълм и ѝ даде още време, времето обаче беше изнурено, тъй като в него нищо не се променяше, единствено тревата ставаше още по-жълта и по-рядка в очите ѝ, но и тази промяна не беше сигурна, би могла да се дължи на падащия мрак.

Времето все пак се оказа недостатъчно, за да бъде преминат хоризонтът, пространството се оплете в крачките и мракът застигна Мо все на същото място в пустата земя, защото в пустата земя местата не се отличават едно от друго и значи мястото е само едно. Мо разбра това, равната земя не дава заслон, свършиха и оградите, в които да опре гръб, разградената земя обърка посоките си, затова Мо спря където е, щом видя Луната да виси до лявото ѝ рамо. Тази земя нищо няма да ми даде, нито корен, нито гъба, в нея няма планина, към която да повдигна очите си и откъдето да ми дойде помощ, трябва да бягам от нея, помисли Мо, но засега нямаше къде да бяга, трябваше да преспи и тя все пак благодари, защото Луната светеше със студеното си сияние и проглеждаше мрака в трептящия въздух. Извади кожата от раницата и го постла върху твърдата земя, благодари, че въз-

духът е приятно хладен, седна, извади една питка. Яде. В металната кутия бяха останали още борвинки, два корена и три зърна от гроздето, но не ги пипна, защото вече бяха незаменими. После сложи раницата за възглавница под главата си, сви се в мириса на овце и загледа небето, съвсем черно, и Луната, залутана неустойчиво, сякаш всеки миг ще се откъсне и ще полети, за да се гмурне в дებрите на земята под нея, защото няма издатина, в която да се подпре. Дори звезди не блестяха освен най-ярките, нощното светило светеше съвсем пълно и светлината му поглъщаше тяхната светлина.

Ут гали се сеца нощем да пали кандилото, за да се осветява мракът?

помисли и заспа...

...и засънува...

...в съня си видя ангел, той застана до нея, а тя продължи да спи. Ангелът я гледаше как спи, тя също го гледаше през съня. Сигурна беше, че е ангел, защото Ут съвсем точно беше описвала този вид в разказите си и тя добре помнеше, само крилата му липсваха. Мо се зачуди, помисли, че

липсата е съществена, и попита,

– ти си ангел, но къде са ти крилата?

ангелът изви главата си назад, опита се да погледне зад гърба си, но едва ли успя, протегна ръцете си и се презгърна, за да стигне с тях до плешките си, но пак едва ли успя, тогава той реши да пита,

– сигурна ли си?

– в какво?

– че нямам крила,

– не съм сигурна, но не ги виждам,

отвърна Мо, защото върху тази пуста земя нямаше нищо сигурно,

– ако е така, значи съм паднал и не мога да се върна обратно, дано не си права,

каза ангелът и седна много тъжен до главата на Мо, толкова натъжен, че вратът му се издължи, главата му клюмна към нейната и се опря в гърдите му, ръцете му се скръстиха върху тънките крачка, обути в бял панталон. Панталонът светеше в мрака, а светлината му беше лунна. Мо също се натъжи заради него, можеше да не му казва за крилата и тогава той нямаше да узнае и да бъде така тъжен, а и знанието беше несигурно. Реши да го утеша, и него, и себе си,

– преди и аз летях, но пропуснах *веднага* и натежах. Понякога *веднага* се изпълва с толкова неочаквани неща, че човек напълно забравя какво е очаквал... и сега не мога да летя...

– за вас е присъщо – каза ѝ ангелът и главата му увисна до невъзможност, така че едва не се опря в нейната. За него това явно беше съвсем неприсъщо и гумите на Мо не го утешиха,

– ако искаш, сложи главата си на моята възглавница – каза Мо и по този начин опита, ако не да го утеша, то поне да облекчи положението на главата му, – възглавницата не е точно възглавница, а раница, пълна с нужни неща, и е ръбеста, но така главата е нависоко и не се слива с пръстта.

Ангелът повдигна натъжената си глава и кимна, очите му светнаха и той явно реши да се отблагодари, но не притежаваше нищо потребно, затова замести потребното с непотребни гуми,

– може би пак ще летиш, само си объркала гумата, нямало е как да кажеш веднага, трябвало е да кажеш сега, *сега* никога не свършва, дори когато се пълни с неща... в него всичко се случва... сега дори и на мене можеш да кажеш *сега*,

и след като даде този съвет, се измести назад, вероятно искаше да мине от другата страна на възглавницата, за да не пречи на тялото на Мо, и да сложи на обратно главата си върху нея, както Мо беше предложила. Така Мо престана да го вижда и нямаше как да му каже сега, *сега* се отложи за после. Почувства само как лицето ѝ започва да се стопля и още да се стопля, после да пари и още да пари...

...и Мо отвори очите си.